

Sygnatura akt XI C 652/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 23 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Wojciech Wojnar

Protokolant: Agnieszka Peregudów

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 r. we W.

sprawy z powództwa (...) Oddziału Regionalnego we W.

przeciwko R. K., L. K.

o zapłatę

I. oddala powództwo przeciwko pozwanemu R. K.;

II. umarza postępowanie przeciwko pozwanej L. K.;

III. zasądza od strony powodowej (...) na rzecz pozwanej L. K. kwotę 1.217 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

UZASADNIENIE

W dniu 8 listopada 2013 r. strona powodowa (...) w W. Oddział (...) we W. (obecnie (...) w W. Oddział (...) we W.) wniosła w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew przeciwko R. K. oraz L. K. o zapłatę solidarnie kwoty 6.844,04 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów sądowych w kwocie 141 zł.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwani zajmują bez tytułu prawnego lokal mieszkalny położony we W. przy ul. (...), pozostający w zasobach (...) w W. Oddziału (...) we W., a pozwem objęte są należności z tytułu odszkodowania za zajmowanie lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego, natomiast opłaty za używanie lokalu i opłat pośrednich będzie dochodzone odrębnym pozvem. Zadłużenie pozwanych za okres od dnia 15 października 2011 r. do dnia 15 lipca 2013 r. wynosi łącznie 6.844,04 zł, w tym 6.083,36 zł tytułem należności głównej oraz 760,68 zł tytułem odsetek ustawowych wyliczonych na dzień 6 listopada 2013 r.

W dniu 17 stycznia 2014 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w sprawie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym w postępowaniu upominawczym, zgodny z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty w terminie ustawowym pozwana L. K. złożyła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa prawnego w kwocie 2 417 zł. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana zakwestionowała okoliczności faktyczne wskazane przez stronę powodową w pozwie. Pozwana podała, że nie mieszka pod adresem wskazanym przez stronę powodową, tj. ul. (...) we W..

Pozwany R. K. w toku postępowania zakwestionował wysokość dochodzonego roszczenia.

Pismem procesowym z dnia 10 września 2015 r. (data prezentaty Sądu) strona powodowa cofnęła

w części pozw w stosunku do pozwanej L. K. tj, w zakresie kwoty 5.906,88 zł, zrzekając się roszczenia.

Ostatecznie na rozprawie w dniu 9 czerwca 2016 r. strona powodowa cofnęła powództwo wobec L. K. w całości, na co ona wyraziła zgodę. Jednocześnie sprecyzowała swoje roszczenie w zakresie podstawy faktycznej i wskazała, że dochodzi od pozwanego kwoty 6.844,04 zł tytułem zapłaty odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego położonego we W. przy ul. (...)

w wysokości 50 % opłaty za używanie lokalu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal mieszkalny położony we W. przy ul. (...) wchodzi w skład zasobu mieszkaniowego (...) w W. Oddziału (...) we W..

Z dniem 1 października 2015 r. (...) w W. przejęła mienie należące do (...) w W., wstępując we wszystkie jej prawa i obowiązki a następnie po połączeniu agencji także z dniem 1 października 2015 r. otrzymała nową nazwę „(...)”.

Od 1 października 2015 r. (...) w W. Oddział (...) we W. zmieniła nazwę na (...) w W. Oddział (...) we W..

(okoliczność bezsporna)

R. K. na podstawie decyzji nr (...) z dnia 7 stycznia 1983 r. otrzymał przydział osobnej kwatery stałej położonej we W. przy ul. (...). Osobna kwatery obejmowała jeden pokój, łazienkę oraz przedpokój, a jej łączna powierzchnia wynosiła 35,56 m². Przy ustalaniu powierzchni użytkowej osobnej kwatery uwzględniono rodzinę R. K. tj. żonę H. oraz córkę A.. W oświadczeniu z dnia 9 stycznia 1997 r. R. K. wskazał, że w mieszkaniu przy ul. (...) we W. zamieszkuje oprócz niego jego żona E. K. oraz córka L. K..

(dowód: - decyzja przydziału osobnej kwatery stałej numer 19/83 z dnia 7 stycznia 1983 r.: k. 35)

Pismem z dnia 5 lipca 2011 r., doręczonym R. K. w dniu 21 lipca 2011 r., Dyrektor Oddziału (...) (...)j we W. wypowiedział R. K. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) znajdującego się przy ul. (...) we W. bez zachowania terminu wypowiedzenia.

Kolejnym pismem Dyrektor Oddziału (...) (...)j Oddziału (...) we W. wezwał R. K. wraz ze wszystkimi osobami wspólnie zamieszkującymi do dobrowolnego opróżnienia i przekazania lokalu mieszkalnego nr (...) położonego we W. przy ul. (...) do dyspozycji (...) Oddziału (...) we W. w nieprzekraczalnym terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszego wezwania. W treści pisma wskazano, że zgodnie z art. 41 ust. 5 w z zw. z art. 29b ust. 1 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej od dnia doręczenia wezwania R. K. wraz ze wszystkimi pełnoletnimi osobami wspólnie zamieszkującymi w lokalu mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) we W. są obowiązani wnosić odszkodowanie w wysokości 150 % opłaty za używanie lokalu mieszkalnego oraz opłaty pośrednie do dnia opróżnienia lokalu.

(dowód: - pismo Dyrektora OR WAM we W. z dnia 5 lipca 2011 r. wraz z potwierdzeniem odbioru, k. 36-37;

- wezwanie do dobrowolnego opróżnienia i przekazania lokalu, k. 38)

W kartotece konta za okres od 15 stycznia 2013 r. do 15 lipca 2013 r. sporządzonej przez (...) w W. Oddział (...) we W. wskazano, że R. K. oraz L. K. posiadali zadłużenie w wysokości 91.444,32 zł.

W tabelarycznym podsumowaniu kartoteki konta wskazano, że z tytułu opłat za lokal mają oni zadłużenie w wysokości 67.623,29 zł, z tytułu odpisu na fundusz remontowy – 2.324,21 zł, z tytułu odsetek – 14.657,94 zł, z tytułu odszkodowania za zajmowanie lokalu bez tytułu prawnego – 0 zł, z tytułu odszkodowania za zajmowanie lokalu podlegające naliczaniu odsetek – 3.217,40 zł, z tytułu odsetek od odszkodowań – 76,92 zł, z tytułu odszkodowania za zajmowanie lokalu podlegające naliczaniu odsetek 50% - 2.616,60 zł, z tytułu odsetek od odszkodowań 50% - 150,06 zł, z tytułu odszkodowania za zajmowanie lokalu podlegające naliczaniu odsetek – fundusz remontowy – 249,36 zł.

(dowód: - kartoteka konta za okres od 15.01.2013-15.07.2013 r. wraz z tabelarycznym podsumowaniem, k. 39-42;

W lokalu mieszkalnym położonym we W. przy ul. (...) L. K. nie mieszka od kwietnia 2012 r.

(dowód: - zaświadczenie, k. 71;

- potwierdzenie zameldowania, k. 72;

- dokumenty zawarte w aktach SR Wrocław-Fabryczna sygn. XI C 956/14, a w tym :

pismo procesowe pozwanej z 2 lutego 2014 r.)

Zarówno R. K. jak i L. K. byli wzywani przez (...) do uregulowania zadłużenia z tytułu odszkodowania za zajmowanie lokalu mieszkalnego bez tytułu prawnego.

(dowód: - wezwania do zapłaty wraz z potwierdzeniami nadania i odbioru, k. 43-54)

Wyrokiem zaocznym z dnia 17 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu zasądził od R. K. na rzecz (...) w W. Oddział (...) we W. kwotę 11.230,40 zł wraz z należnymi odsetkami tytułem odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu przy ul. (...) we W. w wysokości 100% czynszu najmu oraz tytułem opłat za media.

(dowód: - dokumenty zawarte w aktach SR Wrocław-Fabryczna sygn. XI C 956/14, a w tym :

pozew z załącznikami, k. 2-4, 18-51;

wyrok z dnia 9 marca 2016 r. wraz z uzasadnieniem, k. 174-185)

Powyższe ustalenia Sądu znajdują uzasadnienie we wszystkich przeprowadzonych dowodach, które zostały powołane przy ustalaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia. Ustalając stan faktyczny Sąd oddalił wnioski pozwanego o dopuszczenie dowodu z zajęcia wiarygodności i informacji o zmianie opłat, jako złożonych wbrew rozkładowi ciężaru dowodu. Sąd oddalił również wnioski pozwanych o dopuszczenie dowodu z zeznań A. M., Z. C., P. J. i E. Ż. oraz G. Ż. i S. Ż., nie miały one bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec cofnięcia powództwa przeciwko pozwanej. Ustalając stan faktyczny Sąd pominął również dowód z dokumentów zawartych w aktach egzekucyjnych KM 3009/14, nie miały one bowiem znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo skierowane przeciwko pozwanemu R. K. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podstawą roszczenia strony powodowej był przepis art. 41 ust. 5 i 7 w zw. z art. 37 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z powyższymi uregulowaniami za okres zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym, internacie albo kwaterze internatowej do dnia doręczenia wezwania do opuszczenia i opróżnienia lokalu żołnierz jest obowiązany uiszczać odszkodowanie w wysokości opłaty za używanie lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwaterze internatowej oraz opłaty pośrednie, a za okres od dnia doręczenia wezwania do dnia opróżnienia, odszkodowanie w wysokości 150% opłaty za używanie lokalu mieszkalnego, miejsca w internacie albo kwatery internatowej oraz opłaty pośrednie. Za uiszczenie opłat za używanie lokalu (także odszkodowania) i opłat pośrednich z tytułu zajmowania lokalu mieszkalnego odpowiadają solidarnie pełnoletnie osoby stale zamieszkujące w tym lokalu. Odpowiedzialność osób pełnoletnich, ogranicza się do wysokości opłat za używanie lokalu (także odszkodowania) i opłat pośrednich, za okres ich stałego zamieszkiwania. Wskazać należy również na treść art. 29b powyższej ustawy, zgodnie z którym osoby inne niż żołnierz zawodowy, które zamieszkują kwatery albo inne lokale mieszkalne, są obowiązane do ich opróżnienia w terminie

trzydziestu dni od dnia doręczenia wezwania właściwego dyrektora oddziału regionalnego. Przepis art. 41 ust. 5 stosuje się odpowiednio.

Ponadto zgodnie z art. 36 ust. 1 powoływanej ustawy osoba, która zajmuje lokal mieszkalny uiszcza opłaty za używanie lokalu w wysokości nie większej niż 3% wartości odtworzeniowej lokalu w skali rocznej, określonej na podstawie ust. 2, oraz zaliczki na opłaty pośrednie w terminie do piętnastego dnia każdego miesiąca, od dnia przekazania lokalu mieszkalnego. Za dzień wpłaty opłat przyjmuje się dzień ich wpływu na rachunek bankowy Agencji. Wartość odtworzeniową lokalu stanowi iloczyn powierzchni użytkowej danego lokalu oraz wartości odtworzeniowej 1 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego, ogłaszanej przez Prezesa Agencji raz w roku nie później niż do końca roku kalendarzowego, w formie komunikatu, która jest średnią arytmetyczną, wyliczoną na podstawie wskaźnika przeliczeniowego kosztu odtworzenia 1 m² powierzchni użytkowej budynków mieszkalnych ogłaszanego przez wojewodów dla poszczególnych powiatów, za pierwsze półrocze na rok następny (art. 36 ust. 2). Agencja ma prawo pobierać zaliczki na opłaty pośrednie (art. 36 ust. 3).

Zwrócić także należy uwagę na regulację art. 29a ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, który stanowi, że do osób innych niż żołnierze zawodowi, które zajmują lokale mieszkalne będące w zasobie mieszkaniowym i internatowym Agencji, w zakresie nieuregulowanym w ustawie mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny oraz ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego.

W niniejszej sprawie bezspornym były wszystkie okoliczności sprawy, a to że pozwany zamieszkuje w lokalu mieszkalnym położonym we W. przy ul. (...), znajdującym się w zasobach strony powodowej, bez tytułu prawnego. Bezsporne jest również, że pozwany posiada zadłużenie z tytułu odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu i z tytułu opłat pośrednich. Spór stron dotyczył wysokości dochodzonego roszczenia.

Na gruncie procesu cywilnego obowiązuje zasada kontradyktoryjności, czego wyrazem jest przede wszystkim dyspozycja art. 232 k.p.c. określająca obowiązek stron do wskazywania dowodów do stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne, co z kolei jest potwierdzeniem reguły z art. 6 k.c., wyznaczającej sposób rozłożenia ciężaru dowodu. Zasady art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów, ale winne być rozumiane przede wszystkim w ten sposób, że strona, która nie przytoczyła wystarczających dowodów na poparcie swych twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na niej spoczywał.

W niniejszej sprawie bezsprzecznym jest, że na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia istnienia samego zobowiązania, jak i jego wysokości. Co istotne nie jest rzeczą Sądu poszukiwanie za stroną dowodów przez nią nie wskazanych, mających na celu udowodnienie jej twierdzeń (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76), a dopuszczenie dowodów z urzędu jest prawem, a nie obowiązkiem Sądu, z którego to prawa powinien szczególnie ostrożnie korzystać, tak by swym działaniem nie wspierał żadnej ze stron procesu i tym samym nie godził w kontradyktoryjność sporu sądowego. Faktycznie działanie Sądu z urzędu powinno ograniczyć się tylko do sytuacji, gdy strona działa bez fachowego pełnomocnika i dodatkowo jest nieporadna, należy zaś wskazać, że strona powodowa była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. W efekcie konsekwencje przedstawienia niepełnego materiału dowodowego obciążą stronę powodową i nie to może rzutować na sytuację pozwaną.

Zdaniem Sądu strona powodowa nie wykazała wysokości dochodzonej należności. Wobec stanowiska pozwanej i oceny dokonanej przez Sąd, stwierdzić należało, że dokumenty przedłożone przez stronę powodową nie były wystarczające dla ustalenia zasadności i wysokości należnego odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu. Strona powodowa przedłożyła wprawdzie jako dowód kartotekę konta dotyczącego lokalu mieszkalnym położonym we W. przy ul. (...), ale nie sposób uznać by wydruki te potwierdzały zasadność żądania odszkodowania za bezumowne korzystanie z lokalu w takiej, a nie innej kwocie. Przedstawione dokumenty stanowią dokumenty prywatne, a więc stosownie do art. 245 k.p.c. stanowią wyłącznie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Tym samym w istocie rozważane dokumenty obrazują jedynie sposób naliczenia należności przez stronę powodową, nie

przesądzać, że wskazywane w nim kwoty odpowiadają faktycznej wysokości opłat. Wysokość opłaty przynajmniej w części mogłyby wykazać zawiadomienia o wysokości tych opłat, takich dokumentów strona powodowa jednak nie przedłożyła. Zostały one wprawdzie złożone przez pozwanego, Sąd oddalił jednak jego wniosek o dopuszczenie dowodu z informacji o zmianie wysokości opłat, jako złożony wbrew rozkładowi ciężaru dowodu. Wniosek taki powinien zostać złożony przez stronę powodową.

Podkreślić należy, że z żadnego z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie wynika, ile wynosiła opłata za używanie 1m² lokalu. Zarówno Sąd, jak i pozwany, na podstawie przedłożonych przez stronę powodową dokumentów, nie są w stanie zweryfikować, czy kwota ta jest. Zauważyć należy, że strona powodowa przedstawiła wypowiedzenie umowy najmu lokalu, ale już nie ujawniła umowy najmu między nią

a R. K., załączając wyłącznie pierwotny przydział kwatery stałej. Ponadto wskazać należy na obowiązujące Rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 19 listopada 2010 r. w sprawie opłat za używanie lokali mieszkalnych będących w dyspozycji (...), które w sposób jednoznaczny reguluje, w jaki sposób ustala się opłatę za używanie 1 m² powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych. Opłatę za używanie 1 m² powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych nalicza się oddzielnie dla każdego rodzaju zasobu mieszkaniowego danego oddziału regionalnego agencji. § 3 pkt.1 Rozporządzenia stanowi, że dla lokali położonych w budynkach Skarbu Państwa opłatę tę nalicza się na podstawie kalkulacji, uwzględniając średnią powierzchnię użytkową wszystkich lokali mieszkalnych w danym oddziale regionalnym Agencji, ustaloną jako średnia arytmetyczna ze stanu na pierwszy i ostatni dzień każdego miesiąca okresu,

z którego są uwzględniane koszty przy sporządzaniu kalkulacji. Miesięczną opłatę za używanie 1 m² powierzchni użytkowej lokali mieszkalnych nalicza się na podstawie kalkulacji stawki opłat, której wzór określa załącznik nr 3 do rozporządzenia (§ 3 pkt.2 rozporządzenia).

W braku umowy najmu, jak i określenia wysokości opłaty za używanie 1 m² powierzchni użytkowej lokalu mieszkalnego zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Obrony z dnia 19 listopada 2010 r., nie sposób odnieść się do żądanej kwoty i poddać ją weryfikacji.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła wysokości dochodzonego i na podstawie powoływanych oddalił powództwo w tym zakresie jak w punkcie tenoru wyroku.

Z uwagi na cofnięcie pozwu w stosunku do pozwanej, na co wyraziła zgodę, Sąd umorzył postępowanie wobec niej w oparciu o art. 355 § 1 k.p.c. Sąd ocenił cofnięcie pozwu jako skuteczne, gdyż nie stwierdził, by zaistniały okoliczności, o których mowa w przepisie art. 203 § 4 k.p.c. – okoliczności sprawy nie wskazują bowiem, by cofnięcie pozwu było sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzało do obejścia prawa.

Mając na uwadze powyższe oraz uznając cofnięcie pozwu za dopuszczalne i skuteczne, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. orzeczono jak w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu orzeczono w oparciu o art. 98 k.p.c., zobowiązując stronę powodową do zwrotu na rzecz pozwanej poniesionych przez nią kosztów procesu. Na zasądzone od strony powodowej na rzecz pozwanej koszty procesu składały się wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 2 400 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2008 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.